

Felőlem jövel

[2014. július]

Angyal se tudja már, se démon,
ezek a falak szürkébbek, a hó mögött
s az összes többi közt a titkok,
kimondaná ki mondaná a mondatot,
nem. Hallgatná. A szív kötött

hozzá a földhöz húsz vagy öt éve.
Azt mondják, tél jön, de már tél van itt.
A viszony más és más a kétely,
könnyen megérezem, mondom is, jövel.
Keresni kell az élők közt a holtat is.

Kettő lejárt, meg egy, mi jön még?
Kör, sokszög, változásfok, metszéspillanat.
A kávé itthon, én vagyok a vendég,
macskámmal harmadszorra nézünk hóesést.
Tegnapra kértem, mára leszakadt.

Gyanús az év, igaz, de bírom,
ha szerda van, találok rajta még fogást,
vagy ő rajtam, a téli fronton,
balra innen a Király, jobbra az Oktogon,
csak mondom, innen bárhová

tetszés szerint, akarni hullást,
indulni el, megfogni sört, telet, tagmondatot,
tekintetet, segget, feszült harisnyát,
csak nézni ezt a robbanást, hogy kitalál:
háttérben fal, már megint változok.

2014. január 29.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Horváth Előd Benjámín

Látó Szépirodalmi Folyóirat